

ριο. Θὰ τὴ *δωτήση*. Θὰ τὴν παρακαλέσῃ. Καὶ δὲν τοῦ φτάνει νὰ μάθῃ γιὰ τὸ πιττάκι—ποῦ τέσσερις μέρες τώρα τὸ γράφει καὶ δὲν τοῦ φύσηξε λέξη—ἀφουνοῦ ποῦ τὸ κάτω κάτω εἶχε δικαίωμα νὰ ξακριβώσῃ ἔσα τὴν ἀφοροῦνε τὴν ἀγαπημένην του, ἔσα κάνει. Ὅχι. Πρέπει τὰ κρυφὰ νὰ πάφουνε ἀναμεταξύ τους. Πρέπει, πρέπει πιά νὰ τοῦ δείξῃ τὰ γράμματα τοῦ Κάρουλου. Ὅλα. Σὰ δὲ θέλει νὰ τὴ βρωτᾷ, σὰ δὲ θέλει νὰ ζουλέβῃ, ἄς μὴν τοῦ κρύφῃ πιά τίποτα.

Κατέβηκε στὴν καλύβα. Μόνῃ της ἡ Μαρία—Λεωνή. Τὸ πρόσωπό της σοβαρό, σὰ θυμωμένο ἀκόμη. Καὶ βουδή. Κοίταξε ὁ Ἄντρέας τὸ φῶς ποῦ παρεχύνανε γύρω της τὰ μαλλιά της τὰ ξαθά. Κοίταξε τὸν οὐρανὸ τῶ ματιῶνε της. Τί ὄραία ποῦ εἶναι! Τί κόρη μοναδική! Τί πλάσμα ἡλιολουσμένο! Ἐκεῖ ποῦ πηγαινε νὰ τῆς μιλήσῃ γλυκὰ καὶ ἡσυχὰ, συλλογίστηκε ἄξαφνα πῶς δὲ γίνεται, μὰ τέτοια ὁμορφιά νὰ τὴ χαρῆ ποτέ κανένας ἄλλος. Καὶ ἡ ζούλια πάλε τοῦ θέρισε τὰ σπλάχνα. Τότες, ἀντὶς νὰ τὴν παρακαλέσῃ, ὅπως σκόπεβε πρῶτα, ἡ φωνή του ἔγινε ἀπότομη, κοφτερή. Ἀπὸ κάποιον φιλότιμον παράξενον, τώρα ποῦ τὴν ἔβλεπε κιάλας κατσομφισμένην, δὲ θέλησε νὰ πέσῃ μικρός, νὰ ἰκετέβῃ ἀφτὸς τῆς φταιξιάρια τὴν ἀσυνείδητη καὶ τὴν ἀπιστη.

—«Ἐρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δείξῃς τὰ γράμματα ἐκεῖνα! Ποῦ τὰ φυλάγῃς; Τὸ γρωστὰς, νὰ μοῦ τὰ δῆξῃς. Πρέπει πιά. Καὶ τὸ θέλω.»

Τὴ συνάρπαξε τὸ φιλότιμον καὶ κείνηνε.

—«Ὅχι. Ποτές.» Τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ ξερὰ. «Τὰ κρυφὰς; Ἐκκομμένα!»

—«Καλὰ! Θυμήσου τὸ λόγο σου καὶ κατόπι θὰ διῆς.»

Ἐφυγε τριχάτος ὁ Ἄντρέας, ἀποφασισμένος.

Ἡ Μαρία—Λεωνή τὸν κοίταξε. Ἡ καλοσύνη της γυναίκας εἶναι πάντα ἡ στερνὴ φεγγοδολιά τοῦ διαμαντιοῦ της καρδιάς της, εἶναι ἡ στερνὴ ποῦ μέσα της σβήνει. Ταράχτηκε ἀπὸ τὰ λόγια του. Θυμήθηκε κιάλας τὸ τί θέλησε μιὰ μέρα νὰ κάμῃ καὶ ἀφτή. Φοβήθηκε. Τὸν ἄφησε, ἀμίλητη, ἀκίνητη, νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Πρόσμενε, ὅπου ὁ Ἄντρέας γυρίσῃ σπιτί του. Βγῆκε μόνο τότες. Ἀγάλια γάλια. Δίχως νὰ τὴ νοιώσῃ κανένας, ζυπόλητη, τράβηξε ἀπάνω στὸ πάτωμα ὅπου εἶτανε ἡ κάμαρά του. Βριστοῦσε κάτι στὸ χέρι. Στάθηκε στὴν πόρτα κολλητά. Μέσα ὁ Ἄντρέας ἀπελπισμένος. Καὶ μάνιζε. Τὸν ἀκούγε ποῦ περπατοῦσε, παραλαλώντας. Τῆς φάνηκε σὰ νὰ χτυποῦσε τὸ κεφάλι του στὰ ντουδάρια. Καὶ ἀνοιξε ξαφνικά. Μπήκε. Στὸ τραπέζι, ἕνα πιστόλι. Τὴν εἶδε. Δὲν κρατήθηκε. Φώναξε.

—«Μαρία—Λεωνή! Μαρία—Λεωνή! Τί μ' ἀφανίζεις ἔτσι; Ζωή μου! . . . .»

—«Ἀφανίζεσαι ἄδικα ὁ ἴδιος! Καὶ πάψε. Γιά τιποτένια, τιποτένια πράματα! Χίλιες φορές σοῦ τὸ εἶπα! Ἐπρεπε νὰ μὲ πιστέψῃς.»

—«Μαρία—Λεωνή μου, σὲ παρακαλῶ! . . Σὲ παρακαλῶ!»

Καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ξαστερῶσῃ τὸ παρακάλιο του πιά πέρα. Ἡ κοπέλλα ὅμως γύρεβε ἀφορμὴ νὰ μαλακώσῃ.

—«Ἀφοῦ παρακαλεῖς, νὰ σου τα Καὶ διάδασέ

τα. Νὰ τὰ διαβάσωμε μαζί. Ἐλα, ἔλα, γλήγγερα!»

Δὲν πίστεβε ὁ Ἄντρέας τάφτια του. Μιὰ καὶ τοῦ τᾶδειχνε, μιὰ καὶ τοῦ τᾶφερνε, ἀναποδογύρισε ἡ ψυχὴ του· δὲν ἤθελε πιά νὰ τὰ διῆ τὰ γράμματά της. Μὰ ἐκείνη τὸν ἀνάγκασε. Καθῆσανε πλάγι πλάγι στὸ κρεβάτι καὶ τοῦ περνοῦσε τοὺς πλίκους, ἔναν ἔνανε.

—«Νὰ σοῦ δείξω μάλιστα ἐγὼ ποῦ τὰ ξέρω, τὰ πιά ἐρωτεμένα του τὰ λογάκια.» Μὲ τὸ δάχτυλό της τὸν ὠδηγοῦσε.

—«Βλέπεις ἐδῶ; Βλέπεις τοῦτο ἐκεῖ;»

Ἐβλεπε. Βέβαια! Ἐβλεπε. Σὰ νὰ ξετυφλώθηκε ἀστροπελεκίς. Τώρα ποῦ τᾶδειχνε μαζί της, τοῦ φανήκανε τόντις τόσο τιποτένια, τόσο παιδιάτικα ποῦ γέλασε. Χύθηκε στὰ γόνατά της, καὶ τὰ φιλοῦσε.

—«Σήκω. Σήκω! Δὲν ντρέπεσαι;»

Σηκώθηκε. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση. Καὶ σώπαινε. Σὰ νὰ πολεμοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του, μὴ λάχῃ καὶ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

Τὸν ἔννοιασε ἡ κοπέλλα.

—«Δὲ σοῦ φτάνουνε ἔσα σοῦ ἔδειξα; Τί γυρέβεις ἀκόμη;» Τοῦ ἔφευγε τότες ἕνας ἀναστεναγμός.

—«Ἄχ! τὸ πιττάκι σου ἐκεῖνο! . . . .»

—«Τὸ πιττάκι; Καλὰ! Μήπως δὲ μὲ σκότισες τότες φορές, νὰ σοῦ δώσω ἀραβῶνα; Δὲ μὲ ζάλισες μ' ἕνα δαχτυλιδάκι ποῦ μοῦ ζητοῦσε νὰ σοῦ χαρίσω; Τὸ παράγγειλα ἐδῶ κ' ἕνας μήνας. Ἀργοῦσε. Τὶς προσάλλες ἔβγαλα πιττάκι της ἀδερφῆς μου στὸ Παρίσι, νὰ μοῦ τὸ στείλῃ ἀμέσως. Δὲν τὸ ξέρεις, λωλέ μου, πῶς ἡ ἀδερφή μου ἔχει χρυσικάδικον στὸ Παρίσι, τὸ ξέχασες; Μοῦ ἀπάντησε. Ὁ ταχυδρόμος μοῦ ἔφερε τὸ πακεττάκι μὲ τὸ δαχτυλιδι συστημένο, μαζί καὶ τὸ γράμμα τοῦτο ἐδῶ της ἀδερφῆς μου, ποῦ κοίταξε πῶς ἀρχίζει. «Ἐλαβα τὸ δελτάριο τῆς τετάρτης, εἴκοσι ἔννια.» Δηλαδή, τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἦρθες στὴν καλύβα νὰ μὲ τσακώσῃς τάχα, καὶ μοῦ φέρθηκες τόσο ἄνοστα κατόπι. Ἀξίζεις νὰ σοῦ τὸ δώσω τὸ δαχτυλιδι; Τί λές;»

—«Ψυχὴ μου ἐσύ! Ψυχίτσα μου! Νά, πᾶρε πιά σήμερα καὶ τὸ δικό μου—ποῦ τὸ εἶχα ἔτσιμα, ποῦ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ ἀφήσω σήμερα πρωτοῦ. . . . ἔρθῃς.»

Καὶ φεγγογελώντας μέσα στὰ δάκρια, λιύσανε ὁ ἕνας στοῦ ἄλλουνοῦ τὴν ἀγκαλιά.

22 τοῦ Σταβροῦ, τετάρτη—16 τοῦ Ἁη Δημήτρη, σάββατο, 1909.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Ἡ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Ἀπὸ τὸ *Λεύκωμα τῆς Μυριέλλας—Μοιρίτας*)

Οἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ δὲ μαθαίνουν ἐπαγγέλματα ἀντρίκια, μένουν πλουσιώτερες ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Δὲ χάνουν τὴ δύναμη νὰ φαντάζονται τὰ πιά δύσκολα, τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ ὄχι συνηθισμένα. Ὅσο κι ἂν ορίζουν τὰ καμώματά τους καὶ τὰ φερσίματά τους οἱ «ἄρροι» τῆς πρόσκαιρης ζωῆς τῆς γύρω κοινωνίας, δὲν ἀλυσοδέουν ὅμως καὶ τὴ φαντασία τους. Καὶ αὐτὴ εἶναι τῆς γυναίκας ἡ μεγάλη δύναμη.

ΙΔΑΣ